

Daniels Bog - Nummer et hundrede og niogtres

Optrævelse af de profetiske tråde: Forståelse af symbolikken i „fæstning“ i Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-31

Vers ti i Daniels ellefte kapitel sammenfatter det indre og det ydre budskab med ordet „fæstning“. Den forbindelse, som den skaber med Esajas' femogtresårige profeti, identificerer den „fæstning“ i den ydre profeti som Rusland og den indre „fæstning“ i templet, som Kristus oprejser i den samme historie. Den ydre fæstning, som findes i vers enogtrediven og betegnes som „styrkens helligdom“, repræsenterer en jordisk konge eller et jordisk rige. Den indre fæstning, eller den indre styrkens helligdom, er det tempel, som Pagtens Sendebud oprejser på seksogfyre år.

I det tempels Allerhelligste (citadellet) sidder Gud på de himmelske steder.

I Daniels Bog oversættes to hebraiske ord begge som „helligdom“. Det ene er „miqdash“, og det andet er „qodesh“. „Miqdash“ kan betegne en hedensk helligdom eller Guds helligdom, eller endog en fæstning. „Qodesh“ bruges i Bibelen udelukkende om Guds helligdom. „Helligdommen“ (miqdash) med styrke (fæstning) i vers enogtrediven i Daniels kapitel elleve oversættes som „styrkens helligdom“, og det hebraiske ord, der dér oversættes med helligdom, er „miqdash“, som betegner byen Rom, der er symbolet på romersk styrke i både det hedenske og det pavelige Roms historie. Daniel anvendte de to hebraiske ord på en meget omhyggelig måde. I de vers, som er adventismens centrale søjle, finder vi ordet „helligdom“.

Så hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den hellige, som talte: Hvor længe varer synet om det daglige offer og ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren bliver givet til at blive nedtrådt? Og han sagde til mig: Indtil to tusind og tre hundrede dage; da skal helligdommen blive rensat. Daniel 8:13, 14.

Det hebraiske ord, der i begge vers er oversat med »helligdommen«, er »qodesh«, og det anvendes kun om Guds helligdom. I vers elleve, der identificerer det hedenske Rom, og specifikt Pantheon-templet i byen Rom, finder vi ordet »helligdom«, men i det vers er det det hebraiske ord »miqdash«.

Ja, han ophøjede sig selv endog imod hærens fyrste, og ved ham blev det daglige offer taget bort, og hans helligdoms sted blev nedkastet. Daniel 8:11.

„Styrkens helligdom“ i Daniel elleve, vers enogtrediven, er det hebraiske ord „miqdash“, og det forekommer i forbindelse med det hebraiske ord, som oversættes med „fæstning“ i vers syv og ti i kapitel elleve. I vers syv drog sydens konge helt ind i Rom by og tog nordens konge til fange, for han trængte ind i hans fæstning; men i vers ti drager nordens konge kun op „til“ „fæstningen“, for han standsede ved grænselinjen mellem sit rige og Egypten. Det er ved grænsen ved Rafia, at det næste vers skulle henvende sig. „Styrkens helligdom“ i vers enogtrediven er „miqdash“ tilhørende

„fæstningen“.

Grænsekampen i Raphia er et forbillede på grænsekampen i Ukraine. Denne profetiske historie erkendes ved forståelsen af, at “hovedet” er riget eller kongen; det er hans styrkes fæstning, men profetien henvender sig til en indre og en ydre sandhed. “Styrkens helligdom” for den ydre linje er repræsenteret ved “miqdash”-helligdommen, og styrkens helligdom for den indre linje er repræsenteret ved “qodesh”-helligdommen.

1844 til 1863 repræsenterer en linje af profetisk historie, som illustrerer beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde. De to tusind fem hundrede og tyve år med adspredelse imod det nordlige rige endte i 1798, og den samme linje på to tusind fem hundrede og tyve år imod det sydlige rige endte i 1844. Disse to linjer repræsenterer menneskehedens lavere natur og menneskehedens højere natur. Den lavere natur, som er repræsenteret ved det nordlige rige, er legemet, og den højere natur er hovedet. Hovedet er rigets hovedstad, og det er kongen. Til denne illustration valgte Kristus Juda, det sydlige rige, til at sætte sit navn dér, og hovedstaden er Jerusalem. Jerusalem er stedet, hvor den sande styrkes helligdom er beliggende, og i denne helligdom er der et tronrum for kongen, som er hovedet.

De „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve var den endelige beseglende sandhed i 1856, som var tiltænkt at bemyndige et banner til at fuldende værket. Fra 1844 til 1863 havde Kristus til hensigt at forene sin guddommelighed med menneskeheden for evigheden, men menneskeheden gjorde oprør.

Han var ikke i stand til på det tidspunkt at forvandle menneskets lavere natur, for det finder sted ved Hans andet komme. Da vil Han forvandle menneskets højere natur til sit billede ved at sammenføje menneskehedens hoved med Guddommens hoved. Hovedet var rigets hovedstad. Hovedet var kongen, og når Kristus fuldbyrder den forvandling, hvor Guddommen forenes med menneskeligheden, sammenføjer Han både menneskelighedens og Guddommens hoved i helligdommen i Jerusalem i det Allerhelligste, hvor Kristus sidder med sin Fader.

Den, som sejrer, vil jeg give at sidde med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og har taget sæde hos min Fader på hans trone. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Johannes' Åbenbaring 3,21-22.

Kristus lover, at de (Laodikeere), som sejrer, således som Han sejrede (og bliver filadelfiere), skal få sæde hos Ham i de himmelske steder.

som han udøvede i Kristus, da han oprejste ham fra de døde og satte ham ved sin egen højre hånd i himlene, ... og han oprejste os med ham og satte os med ham i himlene i Kristus Jesus. Efeserne 1,20; 2,6.

Sammenføjelsen af Ezekiels to stokke (menneskelighed med guddommelighed) fuldbyrdes i Guds helligdom af styrke (qodesh), netop på det tidspunkt, hvor styrkens fæstning (miqdash) identificeres som den profetiske nøgle, der forbinder både profetiens indre og ydre linjer, som Gabriel kom for at give Daniel forståelse af angående det, der skulle overgå Guds folk under beseglingstiden for de hundrede fireogfyrre tusind. Kristus ønskede at fuldbyrde dette værk i den

milleritiske historie, men værket blev hindret af oprøret i 1863; dog består historien fra 1844 til 1863 stadig som en linje, der illustrerer dette forsøgte værk.

Vers ti i Daniels ellefte kapitel indeholder nøglen til forståelsen af det indre og ydre budskab i vers elleve til femten, som kom ind i vor profetiske historie i 2014. Vers ti identificerer 1989, som er endetiden i de hundrede og fireogfyrre tusinds reformbevægelse, men det indeholder også den nøgle, som gør det muligt at erkende 2014 som et waymark i beseglingens historie.

Den 22. oktober 1844 kom Pagtens Engel pludseligt til det tempel, som Han havde opført. Dette vejmærke er et forbillede på den 11. september 2001, da den tredje engel atter ankom, og den syvende basun atter begyndte at lyde. Derpå skulle historien fra 1840 til 1844 også gentages, fordi englen, som nedsteg den 11. august 1840, var ingen ringere end Jesus Kristus, og Hans gerning var at oplyse jorden med Sin herlighed.

1840 til 1844 repræsenterer også perioden fra 11. september 2001 til den snart kommende søndagslov, ligesom 1844 til 1863 repræsenterer perioden fra 11. september 2001 til den snart kommende søndagslov. Søster White sammenholder historien fra 1844 med korsets historie, og korset repræsenterer en opdeling af to historiske forløb på tre og et halvt år, som begge er i overensstemmelse med hinanden. Korset fastslår, at den forudgående historie, som begynder i 1840 og slutter i 1844, og den efterfølgende historie frem til 1863 er to parallelle historiske forløb, som begge repræsenterer beseglingsperioden.

Den første linje fra 1840 til 1844 repræsenterer de filadelfiske adventisters sejr; den anden linje fra 1844 til 1863 repræsenterer de laodikeiske adventisters fiasko. Begge klasser er repræsenteret i Daniels bog, kapitel ti, for Daniel, der repræsenterer de sejrende kloge jomfruer under beseglingstiden for de hundrede fireogfyrre tusinde, så synet, men de, som var med ham, flygtede for synet.

Og på den fire og tyvende dag i den første måned, da jeg var ved bredden af den store flod, som er Hiddekel, løftede jeg mine øjne og så, og se, der var en mand, klædt i linned, og om hans lænder var et bælte af fint guld fra Ufaz. Også hans legeme var som krysolit, og hans ansigt som lynets skin, og hans øjne som ildsluer, og hans arme og hans fødder som skinnende kobber, og lyden af hans ord som lyden af en stor skare. Og jeg, Daniel, alene så synet; thi de mænd, som var med mig, så ikke synet, men en stor rædsel faldt over dem, så at de flygtede bort og skjulte sig. Daniel 10:4–7.

I Daniels kapitel syv, efter at Daniel havde set synet af rovdirene, kom Gabriel for at forklare synet.

Jeg, Daniel, blev bedrøvet i min ånd inde i mit legeme, og synerne i mit hoved foruroligede mig. Jeg trådte hen til en af dem, som stod der, og bad ham om den sande mening med alt dette. Så sagde han mig det og kundgjorde mig tydningen af disse ting. Daniel 7:15, 16.

I Daniels ottende kapitel, efter at Daniel havde set synet om helligdommens dyr, kom Gabriel for at forklare synet.

Og det skete, da jeg, jeg Daniel, havde set synet og søgte at forstå det, at se, der stod foran mig én, som havde en mands udseende. Og jeg hørte en mands røst mellem Ulajs bredder, som råbte og sagde: Gabriel, lad denne mand forstå synet. Daniel 8:15, 16.

I Daniels kapitel ni, efter at Daniel havde fået indsigt i det antal år, som blev angivet af Jeremias og fremstillet i Moses' skrifter både som en forbandelse og som Guds ed, kom Gabriel for at forklare synet.

Mens jeg endnu talte og bad og bekendte min synd og mit folk Israels synd og frembar min bøn for Herren min Guds ansigt for min Guds hellige bjerg, ja, mens jeg endnu talte i bønner, kom manden Gabriel, som jeg havde set i synet i begyndelsen, hastigt flyvende hen til mig og rørte ved mig ved tiden for aftenofferet. Og han underviste mig og talte med mig og sagde: Daniel, nu er jeg kommet ud for at give dig indsigt og forstand. Daniel 9:20–22.

Derfor, på grundlag af tre vidner, alle fra Daniels Bog, når Gabriel siger til Daniel i kapitel ti, at han er kommet for at give Daniel forståelse af, hvad der skal overgå Guds folk i de sidste dage, da fortolker Gabriel det feminine „marah“, det kausative syn, som Daniel så, og som den anden klasse flygtede fra.

Nu er jeg kommet for at lade dig forstå, hvad der skal times dit folk i de sidste dage; thi synet gælder endnu mange dage. Daniel 10,14.

Det syn, som Daniel havde set, og som frembragte en adskillelse blandt de troende, var synet af Kristi fremtræden, synet om de to tusind tre hundrede år, men det var den feminine udtryksform af dette syn. Det var forståelsen af synet om Kristi pludselige fremtræden som Pagtens Sendebud, der forvandlede Daniel (og dem, som Daniel repræsenterer), til Kristi billede. Det, som „tilstøder Guds folk i de sidste dage“, er fremstillet ved milleritternes historie fra 1840 til 1844 og også ved milleritternes historie fra 1844 til 1863. Den ene klasse flygter fra synet i oprør, og den anden klasse følger Kristus i tro ind i Det Allerhelligste for at blive sat med Ham i de himmelske steder.

Men når Gabriel udlægger synet, hvor Guds folk i de sidste dage forvandles til Kristi billede, fremstiller han verdens ydre historie. Daniels syn af Kristus blev af Gabriel udlagt som den ydre historie i beseglingstiden for de et hundrede og fireogfyre tusind. Når man i Gabriels udlægning når frem til historien om 11. september 2001, erkendes den historie, som fremhæves som forudgående for søndagsloven i vers seksten, kun ved den forståelsens nøgle, som i vers ti fremstilles som „fæstningen“. Den 11. september 2001 begyndte virkningen af ethvert syn at udfolde sig som hjul inden i hjul.

Og Herrens ord kom til mig og lød således: Menneskesøn, hvad er det for et ordsprog, I har i Israels land, når I siger: Dagene trækker ud, og ethvert syn slår fejl? Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud: Jeg vil gøre ende på dette ordsprog, og de skal ikke mere bruge det som et ordsprog i Israel; men sig til dem: Dagene er nær, og opfyldelsen af ethvert syn. For der skal ikke mere være noget tomt syn eller smigrende spådom i Israels hus. For jeg er Herren: Jeg vil tale, og det ord, jeg taler, skal ske; det skal ikke længere udsættes. For i jeres dage, du genstridige hus, vil jeg tale ordet og fuldbyrde det, siger den Herre Gud. Og Herrens ord kom igen til mig og lød således: Menneskesøn, se, de af Israels hus siger: Det syn, han ser, gælder

mange dage frem, og han profeterer om tider, der ligger langt borte. Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud: Ingen af mine ord skal længere udsættes, men det ord, jeg har talt, skal ske, siger den Herre Gud. Ezekiel 12:21–28.

Af alle de profetiske hjul, der drejer rundt inden i andre profetiske hjul i den historie, er der ét hjul, som Inspirationen har meddelt de sidste dages profetistuderende er det hjul, hvorved deres evige skæbne vil blive afgjort. Linje på linje må dette hjul også være det syn, som Daniel så, og som forvandlede ham til Kristi billede, for det er det syn, der identificerer, hvad der rammer Guds folk i de sidste dage.

Herren har klart vist mig, at dyrets billede vil blive oprettet, før nådetiden afsluttes; for det skal være den store prøve for Guds folk, ved hvilken deres evige skæbne vil blive afgjort. Din holdning er en sådan sammenblanding af uoverensstemmelser, at kun få vil blive bedraget.

"I Åbenbaringen 13 fremstilles dette emne tydeligt; [Åbenbaringen 13,11–17, citeret]."

"Dette er den prøve, som Guds folk må gennemgå, før de bliver beseglet. Alle, som har bevist deres troskab mod Gud ved at holde hans lov og ved at nægte at antage en falsk sabbat, vil slutte op under Herren Gud Jehovas banner og vil modtage den levende Guds segl. De, som opgiver sandheden af himmelsk oprindelse og antager søndagssabbatten, vil modtage dyrets mærke." Manuscript Releases, bind 15, 15.

Den prøve, der identificeres som billeddyrprøven, er todelt. Det er den prøve, der kræver, at den profetistuderende erkender udviklingen af dyrets billede, som er sammensmeltningen af kirke og stat i De Forenede Stater forud for søndagsloven. Det er også den prøve, der frembringer enten dyrets billede eller Kristi billede i dem, der repræsenteres ved Daniel, eller i dem, som flygtede. Adskillelsen beror på, om disse jomfruer „ser dette store syn“, således som Daniel gjorde, eller om de flygter fra synet. Nøglen til at se det store syn er repræsenteret ved ordet „fæstning“.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

Den mægtige engel, som underviste Johannes, var ingen ringere person end Jesus Kristus. At Han satte sin højre fod på havet og sin venstre på det tørre land, viser den rolle, Han udfører i afslutningsscenerne af den store strid med Satan. Denne stilling betegner Hans suveræne magt og myndighed over hele jorden. Striden var blevet stærkere og mere beslutsom fra tidsalder til tidsalder og vil fortsætte med at være det indtil afslutningsscenerne, når mørkets magters mesterlige virksomhed når sit højdepunkt. Satan, forenet med onde mennesker, vil bedrage hele verden og de kirker, som ikke modtager kærligheden til sandheden. Men den mægtige engel kræver opmærksomhed. Han råber med høj røst. Han skal vise sin røsts magt og myndighed for dem, som har forenet sig med Satan for at modsætte sig sandheden.

„Efter at disse syv tordener havde ladet deres røster høre, kommer påbuddet til Johannes som til Daniel med hensyn til den lille bog: ‘Forsegl det, som de syv tordener talte.’ Disse vedrører fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbaret i deres rette orden. Daniel skal stå frem i sin lod ved dagenes ende. Johannes ser den lille bog uforseglet. Da får Daniels profetier deres rette plads i den første, den anden og den tredje engels budskaber, som skal gives til verden. Uforseglingen af den lille bog var budskabet i forbindelse med tid.“

Daniels og Åbenbaringens bøger er én. Den ene er en profeti, den anden en åbenbaring; den ene en forseget bog, den anden en åbnet bog. Johannes hørte de hemmeligheder, som tordenerne udtalte, men han fik befaling om ikke at skrive dem ned.

„Det særlige lys, som blev givet til Johannes, og som kom til udtryk i de syv tordener, var en skildring af begivenheder, som ville finde sted under den første og den anden engels budskab.“
The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.